

Fantóm Opery

GASTON LEROUX

Svetová klasika

FANTÓM OPERY

FANTÓM OPERY

Gaston Leroux

Preložila

MÁRIA HORÁKOVÁ

slovar

Slovak edition
© Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2012
Collectors concept by arrangement with
Worth Press Limited UK.
Translation © Mária Horáková, dedičia 2012

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0481-7

PREDHOVOR,

v ktorom autor tohto jedinečného diela
rozpráva o tom, ako nadobudol istotu,
že fantóm Opery skutočne jestvoval.

Fantóm Opery jestvoval, dlho ho považovali za inšpiráciu umelcov, poveru riaditeľov, smiešny výplod fantázie slečiniiek z baletného súboru, ich matiek, uvádzачiek, šatniarok a vrátničky, ale nebolo to tak.

Áno, bol to tvor z mäsa a kostí, hoci všetkým pripomínal ozajstného fantóma, neskutočný prízrak.

Hneď ako som začal pátrať v archívoch Národnej hudobnej akadémie, ohromila ma prekvapujúca späťnosť javov, ktoré sa pripisovali *fantómovi*, a najtajomnejších, najfantastickejších drám, a čoskoro som prišiel na to, že by sa možno dalo rozumne vysvetliť jedno druhým. Od tých udalostí uplynulo sotva tridsať rokov, preto nebolo ťažké stretnúť ešte dnes priamo v baletnom foyeri vážených, dôveryhodných starcov, ktorí si pamätajú tajomné, tragické okolnosti únosu Kristíny Daaé, zmiznutie vikomta de Chagnyho a smrť jeho staršieho brata grófa Filipa, ktorého telo našli na brehu jazera, rozprestierajúceho sa v podzemí Opery od Scribovej ulice, akoby sa to všetko odohralo len včera. Žiadnemu z nich však doteraz nezišlo na um spájať túto strašnú udalosť s vybájenou postavou fantóma.

Pravda len pomaly prenikala do mojej mysle, zmätenej pátraním, v ktorom som každú chvíľu narážal na udalosti, ktoré sa na prvý pohľad zdali ako z iného sveta. Neraz som sa už-už vzdal, keď som sa márne namáhal uchopiť svoju predstavu. Napokon sa mi podarilo získať dôkaz, ktorý potvrdil moju predtuchu. Toho dňa sa mi dostalo odmeny za všetko vyna-

ložené úsilie. Nadobudol som istotu, že fantóm Opery je viac ako len vidina, vybájený prízrak.

V ten deň som strávil dlhé hodiny nad Pamäťami riaditeľa, nenáročným dielkom istého veľmi pochybovateľného Moncharmina, ktorý za svojho pôsobenia v Opre nepochopil nič z fantómovho záhadného správania a vysmieval sa z neho, ako len mohol, ešte aj vtedy, keď sa sám stal prvou obeťou čudesnej finančnej operácie, ktorá sa odohrávala vnútri „magickej obálky“.

Keď som bez nádeje na úspech odchádzal z knižnice, natrafil som na príjemného správcu našej Národnej hudobnej akadémie, ako na odpočívadle beseduje s čulým milým starčekom, ktorému ma prívetиво predstavil. Správca vedel o mojom pátraní aj o tom, s akou netrpezlivosťou som sa márne usiloval odhaliť, kam sa uchýlil vyšetrojúci sudca povestnej chagnyovskej aféry pán Faure. Nevedelo sa, či zomrel, alebo ešte žije; a tu po návrate z Kanady, kde strávil pätnásť rokov, viedli jeho prvé kroky na sekretariát Opery. Ten drobný stavec bol on sám.

Strávili sme spolu hodnú časť večera a on mi porozprával o celej afére Chagnyovcov, tak ako ju chápali kedysi. Pre nedostatok dôkazov musel prípad uzavrieť s tým, že sa vikomt zbláznil a že jeho starší brat zomrel náhodou; no bol bytostne presvedčený, že sa medzi nimi odohrala strašná dráma v súvislosti s Kristínou Daaé. Nevedel mi povedať, čo sa stalo s Kristínou a s vikomtom. Pravdaže, mojim slovám o fantómovi sa len zasmial. Aj on vedel o neobyčajných udalostiach, ktoré zdanlivo potvrdzovali existenciu akejsi výnimočnej bytosti, ktorej domovom bol jeden z najtajomnejších kútov Opery, a poznal príhodu s obálkou, ale nevidel v tom nič, čo by mohlo zaujať pozornosť sudcu, povereného vyšet-

rovaním chagnyovskej aféry, preto len letmo počúval výpoveď dobrovoľného svedka, ktorý tvrdil, že stretol fantóma. Týmto svedkom bol muž, ktorého celý Paríž volal Peržan a všetci návštevníci Opery ho dobre poznali. Sudca bol presvedčený, že si vymýšľa.

Určite si viete predstaviť, ako ma zaujala zmienka o tomto mužovi. Chcel som zistiť, či je tento vzácny svedok ešte nažive. Mal som šťastie. Našiel som ho v jeho malom byte na ulici Rivoli, z ktorého už vôbec nevychádzal a kde potom päť mesiacov po mojej návšteve zomrel.

Spočiatku som bol nedôverčivý, ale keď mi Peržan s detskou nevinnosťou rozpovedal všetko, čo z vlastnej skúsenosti vedel o fantómovi, a keď mi predložil jasné dôkazy o jeho existencii, a najmä čudesnú korešpondenciu Kristíny Daaé (listy, ktoré tak prenikavo osvetľovali jej strašný osud), nemohol som ďalej pochybovať. Nie, nie! Fantóm nebol prelud!

Mohli mi namietat, že celá táto korešpondencia nemusí byť pravá, že ju mohol vyhotoviť niekto, koho obrazotvornosť napájali najfantastickejšie rozprávky. Mal som však, chvalabohu, možnosť nájsť Kristíniho písmo aj inde ako v povestnom balíku listov, a tak som sa pustil do porovnávacieho štúdia, ktoré rozptýlilo všetky moje pochybnosti.

Overil som si aj to, že Peržan je statočný človek, ktorý by nedokázal vymýšľať si klamstvá na pomýlenie súdu.

Napokon rovnaký názor zastávajú aj najdôležitejšie osobnosti, viac-menej zapletené do aféry Chagnyovcov, ich rodinní priatelia, ktorým som predložil všetky svoje dokumenty a objasnil im svoje závery. Čo najúprimnejšie ma v mojom úsilí povzbudzovali. Dovolím si zverejniť o tom niekoľko riadkov, ktoré mi poslal generál D.

Pane,

ani neviem, ako by som Vás povzbudil, aby ste uverejnili výsledky svojho pátrania. Dobre sa pamätám, že sa niekoľko týždňov pred zmiznutím veľkej speváčky Kristíny Daaé, predtým, ako sa odohrala tá dráma, ktorá zarmútila celé predmestie Saint-Germain, často rozprávalo v baletnom foyeri o fantómovi. Myslím, že tie reči prestali až po príhode, ktorá zamestnala mysle všetkých. Ak sa však dá táto tragédia vysvetliť existenciou fantóma – a po tom, čo som od Vás počul, si myslím, že áno – prosím Vás, pane, porozprávajte nám o fantómovi znova. Nech sa to zdá akokoľvek tajomné, určite to lepšie ozrejmní tajuplnú udalosť, ktorú zlomyseľní ľudia vysvetľovali vražednou nenávisťou dvoch bratov, ktorí sa v skutočnosti celý život milovali...

S hlbokou úctou atď.

Napokon som so zväzkom listín v ruke znova prešiel celé fantómovo panstvo, desivú stavbu, z ktorej si spravil svoje kráľovstvo, a všetko, čo videli moje oči a objavovala moja myseľ, obdivuhodne potvrdzovalo Peržanove dokumenty. Moje práce boli korunované znamenitým objavom.

Je ešte v živej pamäti, že robotníci, ktorí naposledy kopali v podzemí Opery, aby tam uložili fonogramy zachytávajúce hlasy umelcov, odhalili svojimi krompáčmi mŕtvolu. Teraz som mal dôkaz, že to bola mŕtvola fantóma. Zmienil som sa o tom hneď samotnému správcovi a teraz mi je ľahostajné, keď noviny píšú, že našli obeť Komúny.

Nešťastníci, ktorých v čase Komúny povraždili v pivniciach Opery, nie sú vôbec pochovaní v týchto miestach; ich kostry ležia dosť ďaleko od tejto rozľahlej hrobky, v ktorej sa za revolúcie zhromažďovali zá-

soby. Šiel som tade, keď som hľadal ostatky fantóma. Nebol by som ich našiel, nebyť neslýchanej náhody, že práve zakopávali fonogramy hlasov spevákov.

K tej mŕtvoľe a ku všetkému, čo vyplýva z jej nálezu, sa však vrátim neskôr. Teraz pokladám za dôležité ukončiť svoj potrebný predhovor poďakovaním skromným pamätníkom – pánu policajnému komisárovi Mifroidovi (bol prvý, koho povolali vyšetrovať zmiznutie Kristíny Daaé), bývalému tajomníkovi pánu Rémymu, bývalému správcovi pánu Mercierovi, bývalému zbormajstrovi pánu Gabrielovi a osobitne sa chcem poďakovať pani barónke de Castelotovej-Barbezacovej, „malej Meg“ (nech sa za to nečervená), ktorá bývala najčarovnejšou hviezdou nášho obdivuhodného baletného súboru, staršej dcére ctenej nebohej pani Giryovej, bývalej uvádzačky do fantómovej lôže. Tí všetci mi poskytli užitočnú pomoc a vďaka nim budem môcť s čitateľom znova prežiť do najmenších podrobností tie hodiny čistej lásky a hrôzy.¹

¹ Bol by som nevďačný, keby som na prahu tohto strašného a pravdivého príbehu nevyslovil vďaka aj terajšiemu riaditeľstvu Opery, ktoré s úprimným záujmom súhlasilo s mojím pátraním, a osobitne pánu Messengerovi; rovnako som vďačný veľmi príjemnému správcovi pánu Gabionovi a láskavému staviteľovi, ktorý udržiava stavbu v dobrom stave a s dôverou mi požičal práce Charlesa Garniera, hoci si bol takmer istý, že mu ich nevrátim. Napokon musím vysloviť verejné uznanie za veľkodušnosť svojmu dávnejmu priateľovi a spolupracovníkovi pánu J. L. Crozovi, ktorý mi dovolil čerpať zo svojej obdivuhodnej knižnice a vypožičať si z nej unikátne diela, jemu také drahé.

1. KAPITOLA

Je to fantóm?

V ten večer – páni Debienne a Poligny, odstupujúci riaditelia opery, mali práve svoj rozlúčkový večierok – vtrhlo zrazu do šatne slečny Sorelliovej, jednej z popredných tanečníc, pol tucta slečniek z baletného súboru, ktoré vybehli zo scény, keď dotancovali výstup v *Polyeucte*. Ozlomkrky sa hrnuli dnu, jedny s hlasitým, strojeným smiechom, iné s výkrikmi hrôzy.

Sorelliová, ktorá chcela byť chvíľu sama, aby zlepšila slávnostný príhovor, čo mala o chvíľu predniesť vo foyeri pánom Debiennovi a Polignymu, hľadela na tento splašený krdeľ s neskrývanou nevôľou. Zadržovane sa obrátila na svoje rozrušené priateľky. Vtedy malá Jammes, s noštekou ako z Grévinových obrazov, s nezábudkovými očami, ružovými líčkami a ľaliovobielym hrdlom, prehovorila roztraseným hlasom: „Bol to fantóm!“

A zamkla dvere. Šatňa slečny Sorelliovej bola zariadená so strohou a banálnou eleganciou. Pohyblivé zrkadlo, pohovka, toaletný stolík a skrine – to bol nevyhnutný nábytok. Na stenách niekoľko rytín po matke, ktorá zažila slávne dni v starej Opere na ulici Le Peletier, portréty Vestrisa, Gardela, Duponta a Biggottiniho. Dievčatám z baletného zboru sa zdala táto miestnosť prepychová, samy mali šatne spoločné, v nich trávili čas pospevovaním, hádkami, hromžením na kaderníkov a garderobierky a popíjaním ríbezľového likéru alebo piva, ba aj rumu, kým zaznelo prvé zacenganie.

Sorelliová bola veľmi poverčivá. Keď počula spomenúť fantóma, zachvela sa a povedala:

„Ty malá hlupaňa!“

Pretože verila na fantómov a najmä na toho z Opery, chcela hneď všetko vedieť.

„Vy ste ho videli?“ spýtala sa.

„Tak ako vidím vás!“ rozochvene odpovedala malá Jammes a klesla na stoličku.

A malá Giriová, s očami ako slivky, vlasmi ako atrament, s počernou pleťou a úbohučkou kožou na útlých kostiach, hneď dodala:

„Ak je to on, je strašne škaredý!“

„Ach, áno,“ súhlasili ostatné

Rozprávali jedna cez druhú. Fantóm sa im zjavil ako muž v čiernom plášti, odrazu stál pred nimi na chodbe, nevedno, odkiaľ prišiel. Zjavil sa tak náhle, akoby vystúpil priamo zo steny.

„Ale choďte!“ prehovorila jedna z nich, ktorá si zachovala chladnú hlavu, „vy vidíte fantómov všade!“

Už niekoľko mesiacov sa v Opere nehovorilo o inom, len o fantómovi v čiernom plášti, ktorý ako tôňa chodil hore-dolu po budove, nikdy nikoho neoslovil a nikto sa neodvážil osloviť jeho. Napokon len čo ho niekto zazrel, zmizol, nevedno kade ani kam. Pohyboval sa nehlučne ako pravý fantóm. Najskôr sa všetci len zabávali a robili si posmech z tohto strašidla oblečeného ako človek z lepšej spoločnosti alebo funebrák, ale legenda o fantómovi čoskoro nadobudla v baletnom zbore ohromné rozmery. Všetky baletky tvrdili, že vtedy stretli túto nadprirodzenú bytosť a že sú obeťami jej čarov. A tie, ktoré sa z neho najviac smiali, neboli vôbec najpokojejšie. Ak sa neukázal, dokazoval, že niekde je alebo tade prešiel, rôznymi žartovnými alebo zlovestnými kúskami, ktoré mu pripisovala takmer všeobecná poverčivosť. Prihodilo sa niečo nepríjemné? Vyviedla čosi balet-

ka baletke? Stratila sa labutienka z pudrenky? Všetko zaviniť fantóm, fantóm Opery!

Ale videl ho niekto? V Opere stretnete toľko mužov v čiernom, a nie sú to fantómovia. Lenže on bol v niečom iný. Jeho čierny frak zahaľoval kostru.

Aspoň tieto slečny to tvrdili.

A mal, samozrejme, umrlčiu lebku.

Bolo to však skutočne tak? Ako kostlivca ho opísal hlavný kulisár Jozef Buquet, ktorý ho naozaj videl. Vrazil do seba – nemožno povedať, že nosom, lebo fantóm žiadny nos nemal – na úzkom schodisku, ktoré neďaleko javiskovej rampy viedlo priamo do podzemia. Zazrel ho len letmo za tú chvíľku, kým fantóm ušiel, a zanechal v ňom nezabudnuteľnú spomienku.

Každému, kto chcel počúvať, Jozef Buquet rozprával:

„Je strašne chudý a frak sa mu plance okolo kostry. Oči má také hlboké, že ledva rozoznáš nehybné zrenice. Vidíš len dve veľké čierne jamy ako na lebkách mŕtvych. Kožu, napätú na kostre ako koža na bubne, nemá bielu, ale odporne žltú. Nos má taký malý, že ho z profilu ledva vidieť, je naň preto strašný pohľad. Miesto vlasov má tri alebo štyri dlhé hnedé kadere na čele a za ušami.“

Jozef Buquet márne prenasledoval toto čudesné stvorenie. Zmizlo ako zázrakom a nezostalo po ňom ani stopy.

Hlavný kulisár bol človek vážny, poriadny, triezvo uvažujúci. Jeho slová všetci počúvali ohromene a so záujmom, a hneď sa našli takí, čo tvrdili, že aj oni stretli čierny prízrak s umrlčou lebku.

Rozumní ľudia tvrdili, že sa Jozef Buquet stal obeťou žartu jedného zo svojich podriadených. Potom sa však diali také čudesné a nevysvetliteľné veci, že sa aj tí najľahkovážnejší začali znepokojovať.

Lenže Papin, veliteľ hasičov, to je hrdina: ten sa nebojí ničoho, ani ohňa nie!

Tento veliteľ hasičov¹ sa raz vydal na obchôdzku do podzemia a opovážil sa zrejme zájsť trochu ďalej ako zvyčajne. Náhle pribehol naspäť na javisko celý bledý, vystrašený a roztrasený, s vytreštenými očami, a takmer omdlel v náručí šľachetnej matky malej Jammes. Prečo? Pretože videl, ako sa k nemu vo *vyššie oči blíží ohnivá hlava, ale bez tela*. A opakujem, veliteľ hasičov sa ohňa nebojí!

V baletnom zbore zavládlo zdesenie. Predovšetkým ohnivá hlava vôbec nezodpovedala opisu Josefa Buqueta. Baletky sa podrobne vypytovali hasiča, nanovo kládli otázky hlavnému kulisárovi, až dospeli k názoru, že fantóm má niekoľko hláv, ktoré si vymieňa, ako sa mu zachce. Pravdaže, boli hneď presvedčené, že im hrozí obrovské nebezpečenstvo. Keď aj taký veliteľ hasičov takmer zamdlel, mali útle tanečnice dobrú výhovorku pre hrôzu, ktorá ich poháňala, aby utekali okolo tmavých kútov na zle osvetlenej chodbe, čo im drobné nôžky stačili.

Preto sama slečna Sorelliová, obklopená všetkými tanečnicami a nasledovaná drobizgom z nižších tried, mierila do vestibulu vrátnice, kade sa chodí ku kanceláriám. Aby čo najviac uchránila budovu, postihnutú hroznými čarami, položila na stôl vo vestibule podkovu, ktorej sa musel dotknúť každý, čo prichádzal do Opery inak ako divák, skôr ako vykročil na prvý schod, a to pod trestom, že bude vydaný naspas temnej sile, ktorá sa zmocnila budovy od pivnice až po podkrovie.

¹ Hodnoverne mi o tom porozprával pán Pedro Gailhard, bývalý riaditeľ Opery.

Túto podkovu, ba ani celú udalosť, som si veru nevymyslel. Ešte aj dnes ju môžete zazrieť na stole pred vrátnikovým okienkom, keď vchádzate do Opery služobným vchodom.

Toto všetko teda určovalo duševné rozpoloženie baletiek onoho večera, keď vbehli do šatne slečny Sorelliovej.

„Bol to fantóm!“ vykrikla teda malá Jammes.

Znepokojenie baletiek rástlo. V šatni panovalo úzkostné ticho. Bolo počuť len rozochvené dýchanie. Napokon sa Jammes s úprimnou hrôzou vrhla do najvzdialenejšieho kúta a zašepkala jediné slovo:

„Počúvajte!“

Naozaj sa všetkým zdalo, že za dverami počuť akýsi šelest. Nie kroky. Akoby po nich sklzol ľahučký hodváb. Nič viac. Sorelliová chcela prejavíť viacej smelosti ako jej družky. Prikročila ku dverám a spýtala sa zastretým hlasom:

„Kto je tam?“

No nik jej neodpovedal.

Pretože cítila, ako všetky oči sledujú aj jej najnepatrnejší pohyb, dodala si smelosti a nahlas povedala:

„Je niekto za dverami?“

„Ach, áno, určite je niekto za dverami!“ opakovala malá Meg Giryová a ťahala Sorelliovú za priesvitnú sukňu. „Hlavne neotvárajte! Bože môj, neotvárajte!“

Ale slečna Sorelliová, ozbrojená krátkou dýkou, ktorú mala vždy pri sebe, sa opovážila zvrtnúť kľúčom v zámke a otvoriť dvere. Baletky zatiaľ cúvali až k umyvárni a Meg Giryová vzdychala:

„Mama! Mama!“

Sorelliová vyzrela smelo na chodbu. Bola prázdna; plynový plamienok vrhal zo svojho skleneného väzenia traslavý záblesk do hlbokej tmy, no nevládal ju

rozptýliť. Tanečnica prudko zatvorila dvere a zhlboka si vydýchla:

„Nie,“ povedala, „nikto tam nie je!“

„Ale my sme ho predsa videli,“ tvrdila Jammes a vracala sa drobnými krôčikmi k pani Sorelliovej. „Musí sa tu niekde potulovať, ja sa nepôjdem ani prezliecť. Mali by sme zísť do foyeru všetky spolu, hneď teraz, a potom sa spolu vrátiť hore.“

Pritom zbožne pohladkala úlomok koralu, ktorý ju mal chrániť pred zlými silami. A Sorelliová potajomky urobila koncom svojho ružového nechta znamenie kríža svätého Ondreja na drevenom prsteni, ktorý mala na ľavom prstenníku.

„Sorelliová,“ napísal slávny kronikár, „je veľká tanečnica. Krásna, s tvárou vážnou a rozkošnickou, s postavou pružnou ako vrbový prútik; vo všeobecnosti sa o nej hovorí, že je to pekné stvorenie. Jej plavé vlasy, čisté ako zlato, korunujú matné čelo, pod ktorým žiaria dve smaragdové oči. Jej krásna hrdá hlava sa kolíše na dlhom krku mäkko ako chochol. Keď tancuje, neopísateľný pohyb v bokoch dodáva celému jej telu nevýslovnú vláčnosť. Keď dvíha ruky a nakloní sa, aby spravila piruetu, vynikne jej poprsie, a keď sklon tela dá vyniknúť bokom tejto utešenej ženy, zdá sa človeku, že mu tento obraz pomúti rozum.“

Pokiaľ ide o rozum, zdalo sa, že sama ho vôbec nemá. Nikto jej to však nevyčítal. Povedala ešte baletkám:

„Deti, spamätajte sa... Kdeže fantóm! Možno ho nikto nikdy nevidel...“

„Ba, ba! My sme ho videli, pred chvíľou sme ho videli...“ opakovali dievčatá. „Mal hlavu ako smrť a frak ako v ten večer, keď sa zjavil Jozefovi Buquetovi.“

„Aj Gabriel ho videl,“ povedala Jammes, „iba včera! Včera popoludní... za bieleho dňa.“

„Gabriel, zbormajster?“

„Áno, ten. Ako, vy to neviete?“

„A mal frak, za bieleho dňa?“

„Kto, Gabriel?“

„Ale nie, fantóm.“

„Pravdaže mal,“ tvrdila Jammes. „Sám Gabriel mi to povedal. Práve podľa toho ho spoznal. Stalo sa to takto: Gabriel bol v režisérovej miestnosti. Zrazu sa otvorili dvere a vchádzal Peržan.“

„Ach, Peržan!“ zvolali zborovo baletky. Len čo sa spomenul Peržan, urobili si ochranné znamenie: ukazovák a malíček vystretý, prostredník a prstenník zložený do dlane a pridržiavaný palcom.

„Viete, aký je Gabriel poverčivý,“ pokračovala Jammes, „ale pritom vždy zdvorilý. Keď vidí Peržana, uspokojí sa tým, že si ticho vopchá ruku do vrecka a dotkne sa kľúčov... Nuž teda, hneď ako Peržan vošiel do dverí, Gabriel vyskočil z fotela až k zámeckej skrini, aby sa dotkol kovu. Roztrhol si pritom na klinci zvrchník. V zmätku náhlivo vybehol, buchol čelom do vešiaka a urobil si poriadnu hrču; ako rýchlo cúval, oškrel si ruku na paraváne neďaleko klavíra, chcel sa oprieť o klavír, ale veko mu spadlo na ruky a rozmliaždilo mu prsty. Ako blázon vyletel z miestnosti a v tom zhone napokon spadol a zviezol sa na chrbte o celé jedno poschodie nižšie. Práve sme šli s mamičkou okolo a priskočili sme mu na pomoc. Bol celý dotlčený a tvár mal zakrvavenú; celkom sme sa preľakli. Ale on sa na nás usmieval a povedal: Ďakovať Bohu, že som obišiel tak lacno. Začali sme sa ho vypytovať a on nám rozprával o celej tej hroznej príhode. Preľakol sa, lebo zbadal za Peržanom fantóma! Fantóma s hlavou Smrtky, ako ho opísal Jozef Buquet.“

Vystrašený šepot sprevádzal záver tejto príhody. Jammes ju dorozprávala celkom zadychčaná, pretože hovorila tak rýchlo, akoby ju naháňal fantóm. A potom zase nastalo ticho, ktoré prerušila polohlasne mälá Giriová, kým rozčúlená Sorelliová si leštila nechty.

„Jozef Buquet by bol lepšie urobil, keby bol mlčal,“ vyhlásila.

„Prečo by mal mlčať?“ opýtali sa jej.

„To vraví moja mama...“ odvetila Meg celkom ticho a obzerala sa, akoby sa bála, že ju začujú aj iné uši ako tie, ktoré boli v miestnosti.

„A prečo to vraví tvoja mama?“

„Lebo... lebo..., ale nie, nič...“

Jej mlčanie rozdráždilo zvedavosť dievčat, ktoré sa okolo nej tlačili a prosili ju, aby im to vysvetlila. Boli tu zhŕknuté a nakláňali sa všetky rovnako prosebne a vystrašene. Strach ich spájäl a spôsoboval im prenikavú slasť, z ktorej im behal mráz po chrbte.

„Prisahala som, že nič nepoviem!“ odolávala ešte Meg šeptom.

Ale nedopriali jej pokoja a tak naliehavo sľubovali, že udržia tajomstvo, až Meg, ktorá blčala túžbou rozprávať o tom, čo vedela, začala s očami pribitými na dvere:

„Nuž... je to pre tú lôžu...“

„Ktorú lôžu?“

„Fantómovu.“

„Fantóm má lôžu?“

Pri myšlienke, že fantóm má svoju lôžu, nedokázali tanečnice skryť zlomyseľný úžas, vzdychali a naliehali:

„Ach, Bože! Rozprávaj, rozprávaj!“

„Tichšie!“ prikazovala Meg. „Je to prvá lôža vľavo pri proscéniu.“

„To nie je možné!“

„Je to tak, ako vám vravím... Mamička tam robí uvádzачku. Ale prisahajte, že naozaj nič neprezradíte!“

„Pravdaže, len pokračuj!“

„Tak to je fantómová lóža. Okrem fantóma do nej nikto už vyše mesiaca nevkróčil a správa dostala rozkaz nikdy ju neprenajímať.“

„A fantóm tam naozaj chodíeva?“

„Samozrejme...“

„Tak predsa tam ktosi chodíeva?“

„Ale nie. *Fantóm síce prichádza, ale v lóži nie je nikto.*“

Baletky sa pozreli jedna na druhú. Ak fantóm chodíeva do lóže, určite ho aj vidieť, lebo má čierny odev a umrlčiu hlavu. Meg im na to povedala:

„Fantóma naozaj nevidieť. A nemá ani odev, ani hlavu. Všetko, čo sa povráva o jeho umrlejšej lebke a ohnivejšej hlave, sú táraniny. Nemá vôbec nič. Len ho počuť, keď je v lóži. Mamička ho nikdy nevidela, ale ho počula. Dobre ho pozná, lebo mu dáva program!“

Sorelliová cítila, že musí protestovať:

„Malá Giriová, ty si z nás robíš žarty.“

Vtedy sa Meg pustila do plaču.

„Bola by som lepšie urobila, keby som bola čuša-la. Čo ak sa to mama dozvie? Ale Jozef Buquet naozaj nerobí dobre, keď sa zapodieva vecami, do ktorých ho nič... privedie ho to do nešťastia... Mama to vravela aj včera večer.“

V tej chvíli sa na chodbe ozvali náhlivé ťažké kroky a akýsi zadychčaný hlas volal:

„Cecília, Cecília, si tu?“

„To je moja mama!“ povedala prekvapená James. „Čo sa stalo?“

A otvorila dvere. Do šatne sa vrátila vznešená pani s postavou ako pruský granátnik a roztrasená kles-